

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemati velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Narečnine prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Nasnanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petič-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 179.

V Ljubljani, v sredo 6. avgusta 1890.

Letnik XVIII.

Shod slovenskih abiturijentov.

Kdo se ne spominja veselega in v mnogem oziru pomenljivega časa, ko je završil nauke na srednji šoli ter s prav dobrim ali vsaj dobrim zrelostnim spričevalom zapustil gimnazijsko poslopje ter stopil na razpotje v širni svet! Abiturijent! Ognjevita je ta beseda in elektrizirajoča srce mladence, polnega idejlov in mamljivih sanj. On stopa v novo življenje; odprt mu je svet, odprti vsi stanovalci, ki z umom delajo za človeško družbo. Nebrojni čuti budé se mu v prsih, stavi si očarljive gradove v oblake, budi si mnogobrojne nade. In slovenski abiturijent? Ta ima povodov in vzrokov dovolj, da se še z večjo vnetostjo zaveda svoje naloge. Za časa svojih nauk je čital in slišal, da ubog mučenec je slovenski rod, da revna domovina pričakuje od njega resnega dela za duševni in telesni blagor. S sveto domovinsko ljubeznijo torej obljubljuje, da hoče posvetiti vse življenje svoje domovju in vzvišenim vzorom.

In predno se večletni sošolci in prijatelji razkropé na različna pota svojih poklicev, stisnejo si še prijateljsko roke, obljubujó si večno pobratimstvo in „sveto službo dragi domovini“.

S tem namenom so se zbrali slovenski abiturijenti iz vseh pokrajin, kjer naš se jezik govori, v središču Slovenije, v beli Ljubljani, ter priredili na korist velikošolskima zalogama na Dunaji in v Gradcu besedo, na katero smejo biti povsem ponosni.

V nedeljo ob 11. uri se je vršil v čitalnični dvorani slavnostni vsprejem; došlo je nad sto slovenskih abiturijentov z Goriškega, Štajerskega, Koroškega, Trsta, največ pa s Kranjskega. Vsprejem je vodil prvomestnik ljubljanskega odbora, g. Ivan Vencajz.

Najlepši del veselice je bila „beseda“ v ponedeljek večer na čitalničnem vrtu s sodelovanjem gg. konservatoristov Mateja Hubada, Frana Bučarja in Josipa Pajsarja, čitalničnega pevskega

zbor in c. in kr. vojaške godbe pešpolka št. 17 pod osebnim vodstvom gospoda kapelnika Ivana Nemrave.

Oblačno nebo je sicer strašilo mnogobrojno občinstvo, da bode moralo zapustiti vrt, ki je bil okrašen z zastavami in stoterimi lučicami in lampijoni, in da bode brezvspešen velik del truda, ki so ga imeli s prekrasno ozaljšanim odrom in drugimi pripravi. Vendar so se razvlekale megle in „beseda“ se je vršila v najlepšem redu po objavljenem vsporodu. Za uvod je godba svirala Heroldovo ouverturo k operi „Zampa“ in Černega potpourri „Venček pesni“. Nato nastopi abiturijent g. Fran Prosenec ter v lepem samogovoru razvije pred poslušalci podobo „abiturijenta ob slovesu“. Spominja se melanholičnimi besedami minolih let, katere je preživel v cvetju svoje pomladi na gimnaziji. Stopajo mu pred oči časi, ko je sanjal prve sanje o neznanem mu še svetu, ko se mu je porajal v srcu prvi dvom o nestalnosti svetne sreče in vzbudila ljubezen domovinska. Pričel se je zavedati vzvišene ideje: biti pomočnik, tolažnik in bojevnik svojega naroda. S krepkimi stihmi v proslovu jemlje slovo od brezskrbne mladosti, zroč v negotovo prihodnost, v kateri naj bi vse vezala sloga in ljubezen. — Burna pohvala je sledila tem navdušenim besedam.

Druga podoba je bila „abiturijentski koncert“, in tega prva točka G. Mašeka „Kdo je mar?“ Pokojnega slovenskega komponista Mašeka skladba na besede Koseskega „Kdo je mar?“ póje se malokdaj, ali kadar jo čujemo od močnega in krepko donečega zbor, kakor zadnji večer, znova se nam oživi in pomnoži čast slovenskega oratarja, ki daje svoje sinove za vse stanove. Čitalnični zbor, pomnožen z mladimi močmi abiturijentov, pel je krasno skladbo točno in krepko. S celim zborom vrstili so se v prijetnem in nežnem nasprotju znani čvetospevi (gg. Pribil, Štamcar, Pucihar in Paternoster) in vrla solista, gg. Fran Bučar in Jos. Pajsar. V zadregi smo, komu bi dali prednost; s kratka: Pevci so pokazali, da jim iz grla vro glasovi jasni

in milo doneči. Petje je krasno spremljal orkester vojaške godbe.

Druga točka koncerta je bila g. Al. Kokelj-a epično-lirična pesem „Samo“, katero je govoril g. J. Robida. Pesnik v krasnem jeziku opisuje tožno zgodovino slovenskih zemljá, predno je kralj Samo v krvavih bojih rešil dežele sovražnikov. Po smrti prvega slovenskega kralja strla je zopet navalov sovražnih sila slovensko zemljo, a rod ni izumrl, temveč vstaja in glas njegov zopet se glasi svobodno. Pesem ima mnogo lepih in vzvišenih mislij.

Tretja točka koncerta je bila Nedvedova „Dijaska“, katero je pel moški zbor, samospev pa g. Fr. Bučar.

Tretja podoba besede so bili: abiturijenti na razpotji. Nastopili so gg. J. Vencajz kot pravoslovec in bodoči odvetnik, Božidar Vodušek kot modroslovec, Josip Žener kot zdravoslovec, Al. Kokelj kot bogoslovec in Anton Nagodé kot pravoslovec in bodoči sodnik. Zares krasne so misli, katere so izražali „pobratimi na razpotju“, kako hočejo vsak v svojem poklicu posvetiti vse svoje moči narodu svojemu, v vedni slogi in ljubezni po géslu: Bog in narod! Mi le dostavljamo iskreno željo, naj se mladi gospodje nikdar ne izneverijo tem svojim edino pravim idejlovom na življenja strmi in trnjevi poti, naj strupeni zrak sedanje materialistiške dóbe ne uniči nežnega cvetja mladostnih upov in teženj.

Zadnja točka besede je bila Foersterjeva „Pobratimija“, katero je pel moški zbor, samospev gosp. J. Pajsar, čvetospev pa gg. Pribil, Štamcar, Pucihar in Paternoster. — Vsa beseda je trajala nad poltretjo uro. Kakor smo že včeraj omenili, smejo slovenski abiturijenti v vsakem oziru biti ponosni na svojo besedo.

Včeraj zjutraj so se abiturijenti vdeležili svete maše na Rožniku, ob 10. uri je bila v čitalnični dvorani slavnostna seja, katere se je vdeležilo do 80 abiturijentov, ob 1. uri pa skupni obed. Vrstili so se mnogi navdušeni govori, kakor je navada ob

LISTEK.

Zapeljan.

Češki spisal A. Dubec.

Stari Podiva je imel malo veselja na svojih otrocih po prvi ženi. Večkrat se je moral prepirati s svojim najstarejšim sinom, da bi ž njim tako grdo ne ravnal. Tu je spravil vse svoje žito v skedenj, tako, da je mogel oče le nekaj malega notri zdéti, tu je zopet pokosil košček očetove senožeti itd. Z vrta ni imel nikoli nobenega jabolka, nobene hruške, ker so vse pobrali otroci njegovih surovih sinov. Nič boljše niso bile njegove hčere. Malokaterikrat so ga prišle obiskat, in še takrat je vsaka iskala, kaj bi se dalo skriti pod predpasnikom. Ako je stari Podiva kaj potreboval, ni imel nobeden časa, pač pa veliko izgovorov. Ni čuda torej, da je živel s svojim sinom od druge žene, Vidom, v stiski in bedi. Naenkrat so se pa te razmere predrugačile. Podivov sin, Jožef, je bil po dokončani gimnaziji sprejet v semenišče. Ko je prišel prvič v duhovniški obleki domov, začeli so njegovi sorodniki z očetom drugače, boljše ravnati. Najmlajša sestra se je jokala, kakor je pravila, ko je videla Jožeta prvič. Pozabila je, s kako grenkimi besedami mu je po-

šiljala denar, da more naprej študirati. Tudi očetu je bila prijazna, kakor še v otroških letih ne. Gospodar je sedaj Podivo vedno klical „oče“ in povsod mu je hotel pomagati, posebno takrat, ko je mislil, da ga vidi Jožef. Njegovi otroci niso smeli več na starega očeta vrt, tudi skedenj in kozolec sta bila prazna, da je lahko svoje žito notri zdeval.

Prejšnja leta je moral Podiva najeti vselej kósee — letos je opravil vse gospodar in ni zahteval nobenega plačila. Starček je večkrat premišljeval, kaj neki pomeni ta prememba. Proti koncu počitnic je bil pa ves iznenaden. Gospodar mu ponudi 100 gld., da more Jožeta zopet v semenišče poslati. Podiva se brani, sklicuje se na svojo starost, češ, plačati ne bom mogel. „Bo pa dolg pri Bogu“, reče sin, „to je le nekaj tega, kar ste vi meni storili.“ Starček se je začel veselja jokati. Sestre so mu spravile zopet vse perilo v red.

Po Jožetovem odhodu je postala ljubezen zopet mlačnejša, toda ugasnila ni. Podiva je mislil, da hočejo z vsako majhno službico svojo hvaležnost pokazati. Saj so tudi za Vida njegove sestre skrbele, zašile so mu strgano obleko — toda deček jih ni mogel videti. Predober spomin je imel, in njegova glava je bila polna misli, katerih bi nihče v njej ne iskal. Vse to je imel od svojega brata Jožeta.

V bedi živeči dijak je kmalu spoznal ljudi — pri-liko je imel doma in na tujem — in to ga je napolnovalo z velikimi mislimi. Ni zahajal vsled tega v družbo, kjer je bila nevošljivost, brezsrčnost, prijaznost na videz, ampak raje je sam hodil, ali pa podajal se je v take družčine, kjer je bila odkritosrčnost doma. To je pa imel doma pri očetu in devetletnem bratu Vidu. Te tri osebe so čutile kakor eno srce, pa vendar je bil razloček čudovit. Stari Podiva je sprejemal besede kot potrjenje tega, kar je bil že zdavnej preživel. Vidu pa se je začelo novo življenje.

Dosedaj je bilo njegovo življenje enako mirno stoječi vodi, ki se pa pri vetru začne vzpenjati v velike valove. Ako vzdrami otrokovo srce blago mišljenje, je srečno, nesrečno pa, ako pride v njegovo srce v teh trenutkih kal prihodnje strasti.

V gozdu, kjer se je bogoslovec Jožef sam sprehajal, je poučeval mlajšega brata ter sejal v njegovo srce zlate besede. Vselej je deček premišljeval pomen teh besedi, in ako ni mogel kaj razumeti, zapomnil si je dobro, da bi pozneje brata vprašal. Očeta ni popraševal, ker mu ni mogel odgovoriti. Starček si je večkrat mislil, da bi poslal dečka v šolo, ako bi ne bil tako star. Svoje misli je povedal Jožetu, ki je na to odgovoril navadno:

takih prilikah. Posebno navdušen je bil govor pri slavnostni seji g. Rozmana iz Celovca, ki je govoril o razmarah koroskih Slovencev.

K sklepu svojega kratkega poročila dostavljamo željo, naj bi vsak slovenski abiturijent postal mož značajan in jeklen, nesebičen boritelj v redkih vrstah slovenskih domoljubov, zakaj domovina naša potrebuje naraščajo, navdušenega za lepo in pravo: Za Boga, cesarja in narod!

Kaj bodi učitelj?

II.

Da mora biti učitelj katoliških otrok dober katoličan, vidimo pa tudi odtod, ker je namestnik starišev. Od vsakega uradnika sme njegov predstojnik zahtevati spričala, če je res kós svoji nalogi. Ravno tako sme vsak oče od učitelja, kateremu najdražje, kar ima, zaupa, zahtevati neko sposobnostno dokazilo, če je učitelj njegovih otrok res kós svoji nalogi. In kdaj je kós svoji nalogi? Tedaj, če more duha otrokovega tako izobraziti, da bode kdaj v življenju dobro spolnoval nalogo, odmerjeno mu po previdnosti božji; če more sree otrokovo tako ukrepati in oblažiti, da bode zmagovito v boji s pregreho in strastjo. Biti mora torej dober učitelj, pa tudi dober vzgojitelj. Biti mora dober učitelj, ki se v poučevanju svojem ravna po starej prislovi: „Non multa, sed multum“; ki otroku, kar se uči, tudi prilasti; ki duha otrokovega ne prenasčuje, marveč mu daje tečne hrane, vedno imajoč pred očmi namen, za kateri otroka vzgaja. Biti mora učitelj pa tudi dober vzgojitelj; in še bolj se mora učitelj skazati vzgojitelja, kot učitelja; kajti oblažitev srca je še veliko večje pomembe, kot izobražba duha. Vêda je strašno orožje v rokah sprijenega srca. Učitelj, ki samo razum otrokov izobražuje in razsvetljuje, srce gojenčevo pa zanemarija, pregreši se strašno nad človeško družbo. Od dobrega vzgojitelja pa more in mora oče zahtevati, da mu čez osem let otroka nazaj dá nedolžnega in čistega na duši, poštenega in tudi v najmanjšem zvestega, spoštljivega in pokornega očetu in materi, ponižnega, vendar pa trdnega in določnega, za dobro vnetega; kratko: obdanega s krasnim vencem lepih čednostij, katerih ne izgubi vse žive dni. „Mladino zanemarjati,“ — rekel je že stari Plutarh, — „pomenja toliko, kot odpovedati se temu, kar je najpotrebnejše v vzgoji.“ In ker je ni dobre, poštene mladine, razven vzgojene po sv. veri, mora oče od učitelja zahtevati, da vcepi otroku versko mišljenje, versko navdušenje; da otroka napeljuje k ljubezni za vero, katoliškega otroka k ljubezni za katoliško vero. Razvidno je, da more to le vnet katoličan doseči.

Ker je v rokah učiteljevih sedanost in prihodnost, ima velikansko moč. On obvlada duševno mišljenje, ki naj določuje usodo Avstrije. Tu ne more noben Avstrijec mirnim očesom gledati, po kakšnih načelih da se razvijajo razmere v Avstriji. Kajti od načel, ki v ljudstvu prevladajo, zavisi tega ljudstva sreča ali nesreča. Kaj je Avstrija? Ustanovljena je bila kot katoliška država; katoličan po imenu in življenju je bil ustanovitelj preslavne naše dinastije;

katoličani so bili vsi Habsburžani do ljubljene našega cesarja Františka Josipa I., in ne morem si misliti Habsburžana, nego zvestega katoliškega kristjana. Kot katoliško kraljestvo rasla je Avstrija ter postala je velika in mogočna. Kot katoliška država je bila Avstrija srečna; kot katoliška država je vsikdar zvesto spolnovala od previdnosti božje postavljeno jej nalogo: varovati katoliško krščanstvo proti islamu in protestantizmu, proti krivemu duhu vzhoda in proti odpadu zapada. Katoliška je Avstrija, hvala Bogu, tudi še danes, vsaj po veliki večini prebivalcev. Katoliška vera nas druži z ljubljeno vladarsko hišo. Katoliška vera druži sedanjo Avstrijo s starodavno Avstrijo. Naloga naša je, krščansko-katoliška načela, ki so Avstrijo nstanovila, storila jo mogočno in srečno, braniti, poživljati in utrjevati v naši domovini. Katoliško krščanstvo bodi zopet kvas, ki naj prešinja vse avstrijske narode. In kakor je bila Avstrija v prejšnjih stoletjih srečna po katoličanstvu, tako moramo tudi mi potomcem zapustiti osrečujočo katoliško Avstrijo. In zato moramo zahtevati, da so naši učitelji, v katerih rokah je sedanost in prihodnost, odločni, zvesti katoličani, ki sicer ne nelé sovraštva mej raznimi veroizpovedanji, ki se pa vendar s svojim vplivom zoperstavljajo verski vnemarnosti ter vsem poskusom, zatreti v nas katoliško mišljenje. Opravičeni smo, nasprotno zahtevati, da se tako izobražujejo, da bodo mogli krščansko-katoliško mišljenje vzbujati in poživljati v ljubi naši Avstriji.

Kot katoliškim kristjanom nam ne sme biti vsejedno, ali naj so naši učitelji aposteljni nevere, ali pa aposteljni Jezusa Kristusa; ali naj so bojazljivi, ali srčni branitelji krščanstva; ali naj živé v lepem miru, ali pa v tihem boju z duhovniki.

Ne sme biti katoliškim starišem vsejedno, ali se njih otroci vzgajajo za trdne, krščanske značnike, ali pa za ničvredne slabotnike, brez moralne moči, tako, da lahko in hitro postanejo žrtva strastij. Ne sme nam biti kot Avstrijem vsejedno, ali naj je naša domovina po krščanstvu tudi v prihodnje mogočna in srečna, ali naj brez krščanstva razpade in se zruši. Ne sme nam biti torej vsejedno, ali naj je katoliški učitelj katoliškega mišljenja vzgojitelj naše mladine, ali naj se širijo druga načela po naših šolah.

Politični pregled.

V Ljubljani, 6. avgusta.

Notranje dežele.

K položaju na Češkem. Povodom govornice, da odstopita knez Karol Schwarzenberg in grof Rihard Clam-Martinić, piše „Politik“: Vsak češki realni politik, katerekoli stranke, mora ceniti vrednost zveze z zgodovinskim plemstvom, katerega najodličnejša zastopnika nameravata zapustiti politično polje. V svesti si velike zgube hočemo upati, da se ta govorica ne bode uresničila. Za vladu pa je to resen opomin.

Železna vrata. „Bud. Corr.“ poroča, da so dogotovljene vse priprave za razširjenje Železnih vrat, in tudi obravnave s Srbijo bližajo se svojemu koncu. Ogerski trgovinski minister je odredil, da se prične delo 9. septembra.

Podiva jej torej obljubi, da bo za vse ob pravem času skrbel.

Drugi dan poišče kupeca, ki odpelje iz njegovega hleva telico. Potem gré k očetu. „Oče“, tako ga nagovori, „vém, da nimate za zimo dosti sena. Krava vam ne bo toliko koristila — bodem jo jaz vzel, in spomladi boste drugo kupili. Plačal jo bom dobro, in seno, ki ga prihranite, vam bo drugo leto prav prišlo.“

„Če misliš, da bo to v mojo korist, stori tako“, reče oče. Sin začne zopet dokazovati, da bo tako za očeta prav dobro, kupi precéj drago kravo in jo pelja v hlev. „Denar vam bodem dal, ko boste hoteli drugo kupiti“, pravi nazadnje.

Na ta način se ne bom izdal, mislil si je. Ako Jožef ozdravi, ne bo nihče sumil, kakor da bi od očeta dolg terjal, ako pa umrje, ima denar doma.

Ko je peljal kravo domov, obrne se Vid proti očetu in pravi: „Oče, ali mislite, da je z vami gospodar odkritosrčno ravnal?“

„Ne bodi tak, saj si slišal, kaj je govoril. Kako ti je mogla ta misel v glavo priti?“

Deček gré ven in gleda v gospodarjevo hišo. Slišal je, kako hitro so zapirali vrata od dvorišča in hleva — kakor bi bili kravo ukradli. Vrne se k očetu v sobo. Gospodarjeva žena je pa ploskala z

Vnanje države.

Srbija. Iz Belega Grada se poroča 3. t. m.: Med bivšim kraljem Milanom in metropolitom so navstala nasprotja zaradi metropolitovih odlokov z ozirom na ločitev zakona. Vladarstvo in vlada stojita na Milanovi strani. — Kakor zagotavljajo ruski listi, potrdil je metropolit Mihael na željo kraljice Natalije nepostavnost razporeke. Milan je zaradi tega zapretil metropolitu, toda ta se ne gane od svojih načel. — Odkar se je povrnil bivši srbski kralj Milan v Belgrad, ni ga več pravega miru tam.

Rusija. Iz Peterburga se poroča: Nasproti večkratnim trditvam, da ne bo šel nemški cesar Viljem II., ko pride na Rusko, tudi v Petrov Dvor, zagotavlja se od verjetne strani, da so bile omenjene trditve povsem neosnovane. Nemški cesar bode prišel v Petrov Dvor 24. t. m., ostal tam tri dni in se potem po morji vrnil v Nemčijo.

Francija. Dne 3. t. m. je bil v Rodezu prirejen obed na čast ministru Constansu. Obeda se je vdeležilo do 200 odličnih gostov. Pri tej priliki se je oglasil Constans ter rekel mej drugim: „Republika je dovolj močna, da more biti spravljiva. Ni več daleč dan, ko bodo imeli sovražniki republike generale, a nikakih vojakov“. — Da bi nastal v afriških naselbinah mir, hoče se Francija sporazumeti z dahomeyskim kraljem. V ta namen je podala imenovanemu kralju načrt, vsled katerega naj bi se uravnali medsebojni interesi. Ker se pa v načrtu drži Francija preveč svojih sebičnih načel, težko da bi sprejel dahomeyski kralj načrt francoske vlade. Bržkone bo prišlo še do resnih pobojev med njima.

Italija. Kakor pišejo nekateri francoski listi, méni Crispi ministerstvo vnanjih zadev odložiti ter se le z notranjim pečati, da bo zabranil „punt“. Kakim potom misli stari revolucionar to doseči, pokazalo se bode v prihodnje.

Nemčija. „Nov. Vremja“ objavlja že zopet pogovor svojega dopisovalca s knezom Bismarckom, ki je proti njemu mej drugim tako-le govoril: „Prav za prav se niso nikoli izpremenili moji nazori o političkem pomenu Rusije za Nemčijo. Jaz sem bil vedno pristaš dobrom, prijateljskim razmeram med Rusijo in Nemčijo, ker sem prepričan, da morejo take razmere Nemčiji le koristiti. Če so pa kedaj te prijateljske vezi med Rusijo in Nemčijo odnehale, ne more se šteti meni v greh. Jaz se nisem obrnil od Rusije, marveč potisnili so me nazaj v položaj, v katerem se ne ujemajo moja politiška načela z mojim lastnim dostojanstvom in ponosom Nemčije. Vsekako so se naše razmere do Rusije izpremenile po berlinskem kongresu. Tedaj pa nisem mogel drugače delati, sicer bi bil od Nemčije odvrnil vso Evropo, da bi bila osamljena mej drugimi državami. Leta 1879. mi je prišlo pismo v roke, v katerem se je pretila vojna. To mi je dalo povod, da sem bil šel k grofu Andrassyju in tam je iskati početek trodržavne zveze. Kar se pa vojne med Rusijo in Nemčijo tiče, lahko trdim, da ne bode Nemčija nikdar napadla Rusije. Ljudje, katerim Bog še ni odvzel razuma, ne morejo se spustiti v tako vojno. Sicer pa tudi ni nikakega vzroka, da bi nastala vojna mej Rusijo in Nemčijo.“

Belgija. Bruseljski listi omenjajo 2. t. m. povsem navdušeno sprejem nemškega cesarja, s katerim ga je počastilo belgijsko prebivalstvo. Ob enem pa povdarjajo pomen tega obiska za Belgijo.

Španija. Nezaloženi državni dolg znaša današnji 270 milijonov pését. V meseci juliji se je pomnožil skoro za pet milijonov. — Črna žena kolera v Španiji še razgraja.

Kitaj. „Standard“ piše o strašnih povodnjih v Kitaji. Mesta Peking, Tung-Chow in Tien-Tsing so pod vodo. Vse prizadevanje oblastev, da bi se zaprečila ta nesreča, so zaman.

„to bo moja skrb, da le sam pridem do cilja“. Na to je začel misliti, kaj bo ž njim počel. „Lepo življenje mu bom pripravil, da ne bo toliko trpel, kakor jaz.“ Do rešitve teh besedi je bilo še daleč, in prav je bilo.

Čez mesec dni po Jožetovem odhodu dobí mladi gospodar Podiva pismo. Naslova in tudi pisma ni pisala Jožetova roka. Otroci so je hoteli v svoje roke dobiti, da bi zvedeli, kako se godí Jožetu, ker samo to jim je oče rekel, da je pismo od njega. Gospodar ga pa ni iz roke dal. Ko so se otroci podali k počitku, posvetoval se je vsak večer s svojo ženo, kaj je treba storiti, da ne bo prišel ob 100 gl., katere je staremu Podivi ponudil, ker je Jože za smrt bolan. Le-ta je naprosil svojega tovariša, da pošlje pismo na brata, ki naj bi očeta na vse pripravil.

„Naš denar“, joče se žena.

„Nikar se ne boj“, tolaži mož, „morda ni tako slabo, in če tudi umrje, vsaj imajo oče kravo, ta bo zadostovala.“

„Glej, da boš kmalu denar dobil“, svetuje žena, „tvoja sestra ima tudi nekaj denarja pri njih.“

Gospodar ni vedel kaj početi. Sin proti očetu?

„Poglej, koliko otrok imamo“, opominja žena.

rokama in se veselila, da so na tak način svoj denar dobili: „Tvoja sestra naj si pa pomaga, nama je že dobro.“ Mož na tihem pritrdi.

Čez nekoliko dni je prišla vest o Jožetovi smrti. Stari Podiva, kateremu je Vid to prežalostno vest prečital, je padel v omotico. Deček vrže pismo stran in pomaga očetu. Prihiti na njegovo vpitje gospodar, ki očeta k zavednosti spravi. Kakšno pa je bilo zdaj njegovo življenje?! Kap je zadela starčka na desni strani. Vedno se je jokal, rad bi bil govoril, pa ni mogel.

Vse je bilo uničeno, vse! Vse upanje je splavalo po vodi. Sedel je z nagnjeno glavo, katero je vzdignil samo takrat, kedar se je Vid zajokal.

Drugi dan sta šla gospodar in Vid k pogrebu v mesto. Pot je trajala štiri ure. Sicer se je deček vselej ustavil pri vsakem grmu ob cesti, pri vsakem drevesu, in je vsakemu pripovedoval, da gresta z očetom obiskat dobrega brata, ali zapel kako pesmico, danes pa gré, kakor bi ne bilo v njem nič življenja. In vendar ni hotel verjeti, da je Jožef umrl. Kakšno življenje bi bilo, ko bi ga ne mogel pričakovati na počitnice, ako bi mu ne mogel več iti naproti do „golega hriba“? Kdo bo ž njim hodil po leti? Ne, to ni mogoče. Toda prepričal se je o vsem v semenišči.

(Konec sledi.)

Izvirni dopisi.

Iz Domžal, 4. avgusta. Vojaki, ki so pri nas na vajah, imeli so v četrtek večer svoje burke pred neko hišo. Med tem prižene čednik svojo čedo s paše. Neki menda zelo šaljivi vojak vstopi se pred čedo in ji, norčevaje se, brani naprej. Sosed se začne nekaj jeziti nad vojakom. V nesrečo vojakovo pride ravno v tistem hipu memo menda zaradi hude jeze ne ravno zelo priljubljeni „feldvebel“, narednik. Kmet mu hitro, prehitro potoži, da vojaki čede ne pustijo domov. Narednik ukaže vojaka - nagajiveca prijeti, a vojak, ki je imel vse to za norčijo, zbeži po vasi, narednik za njim. Ker ga ni mogel hitro dočeti, vskipela mu je kri tako, da brez premisleka udari vojaka, kateremu se je na polju vendar le približal, s tako silo po glavi z golo sabljo, da se revež s krikom: „O Jezus Marija“, zgrudi na zemljo. Zdaj si hoče neusmiljenež ohladiti svojo jezo nad njim. Pred seboj v krvi ležečega začne zdaj tako nečloveško udrihati z dolgo in težko sabljo, da je bilo groza vse, ki so to videli. Pripovedujejo, da je tako sablja pela, kakor da bi bil ž njo mahal ob skalo. Vojak ima vso glavo razbito. Pa ne samo to, njegova jeza hoče še več duška; dregne ga v levo oko, katero je hitro tako oteklo, da je bilo kakor precej debelo jabolko. Vojaški zdravnik ni mogel konstatovati, ali je oko zgubljeno ali ne. Tudi po životu je ves raztepen. Zdaj, ko mu je takorekoč roka službo odpovedala, zahteva od milo zdihujočega, naj hitro vstane in se pobere domov. Med tem pristopita dva vojaka, vzdigneta ga in ga peljeta v vās, pred njimi pa zmagonosno stopa človek brez srea, ošabni narednik! Ljudstvo, katerega se je med tem časom veliko nabralo, je vbogega vojaka srčno pomilovalo, neusmiljeneža pa neprijazno pozdravljalo med potjo. Veliko jih je slišal, pa vse požrl, le enemu je nekaj odgovarjal, pa dotični ga zavrne tudi nemški: „Kar ste vi zdaj, to sem bil jaz že pred dvajsetimi leti,“ in umolknil je.

Ko ga pripeljejo v gostoljubno Riedl-novo hišo, pusti ga narednik dolgo časa brez zdravniške pomoči, potem je še-le šel zdravniku praviti, kako junaško dejanje je napravil. Ko so bolnika ljudje vprašali, če želi duhovnika, prikimal je, a precej na to je postal nezaveden, in kot tak bil je maziljen s sv. oljem. Ko na to poprašam vojaškega zdravnika, kaj on misli o bolniku? odgovori mi, da ni dosti upanja, da okreva. Proti jutru prišel je zopet k zavesti in še tisto dopoldne peljali so ga v vojaško bolnišnico v Ljubljano, v največji vročini na „loj-ternicah“. Med potjo je neprenehoma tožil, kako ga vse boli in vsak kamenček pod kolesom mu je bil silno preveč. Voznik je moral večkrat ustaviti konja, da je bolnik malo bolj k sapi prišel in dobil kak požirek vode. Kdo je bil bolj vesel, kakor voznik, da jim je še živega izročil v bolnišnici, če pa še živi, ne vémo. Vojak je menda iz Vevč pri Ljubljani.

Iz mestnega zbora ljubljanskega.

Dné 5. avgusta 1890.

Navzočnih je 20 odbornikov.

Odbornik Hribar zahvali mestni zbor, ki ga je imenoval častnim članom stolnega mesta.

Dr. Tavčar poroča v imenu personalnega in pravnega odseka o vlogi pekovskega društva glede prepisa pekovske hiše št. 33 na sv. Petra cesti ter dokazuje, da društvo ni lastnik, temveč le uživalec onega premoženja, mestna občina ljubljanska pa mora skrbeti, da se premoženje obrača v korist revnim zavodom, pekovskim vdovam in sirotam. Odsek nasvetuje, naj se prošnja odbije, čemur zbor soglasno pritrdi.

Za sv. Petra predmestje je bil imenovan okrajnim načelnikom g. Valentin Herrmann, za barje pa gosp. Janez Jevce. Na predlog županov izreče zbor zahvalo večletnemu okrajnemu načelniku na barju, g. Peruciju.

Odbornik ces. svetovalec Murnik poroča v imenu stavbinskega odseka o gradnji novega mostu čez Maligraben. Troški bi znesli 2414 gld. Odbornik Žagar nasvetuje, naj se glave mostu naredé iz rezanega kamna, ne pa lesene; vitez Zitterer podpira ta predlog. Poročevalec vzdržuje odsekov navsét, da se naredi lesen most; ta predlog je obveljal.

Odbornik H r a s k y poroča najprvo o napravi nove ceste z Vrtače preko nekdanj Zelnikovega sveta v Gradišče in novega kanala z Vrtače do Ljubljane ter predlaga v imenu stavbinskega odseka, da se delo še letos izvrši in izroči kranjski stavbeni družbi v zvezi z neko

dunajsko tvrdko. Troški za kanal z Vrtače čez Kongresni trg v Ljubljano mimo Kirbiševе hiše so proračunjeni na 13.800 gld. Odbornik Ravnikar pripomni, da magistrat stopi v dogovor s cesarsko vlado zaradi preložitve Tržaške ceste. Predlog odsekov je bil sprejet.

Dalje poroča odbornik H r a s k y o otvorjenji in kanalizovanji nove ceste poleg Trpotčeve hiše od Resljeve ceste proti Pristavskim ulicam in o prošnji za nova kanala v Parnih in Kolodvorskih ulicah. Po daljšem razgovoru obvelja predlog, da se to zgodi že letos in delo oddá kranjski stavbeni družbi. Odbornik Hribar predlaga, naj se te naprave naredé na račun prihodnjega leta, ker v proračunu se ni mislilo na to. Predlog je obveljal.

Odbornik dr. Staré poroča o prizivu vrtnarja Luke Tomšiča na Poljanah, kateremu je mestna občina dovolila napravo rastlinjaka s pogojem, da se podré, ko bi se na strinjal z reguliranjem poljanskega nasipa. Priziv je bil odklonjen.

Odbornik Ravnikar poroča v imenu olupševalnega in finančnega odseka o stavbišču za „Sokolski dom“ ter nasvetuje, naj se brezplačno prepuusti prostor na levi strani Lattermanovega drevoreda med železnico in vilami, mestna občina pa naj se na zemljišču zavaruje s 3000 gld. za slučaj, ko bi društvo razpalo, prišlo v konkurz itd. Po daljšem razgovoru je ta predlog obveljal. Sklep velja za tri leta.

Odbornik Benedikt predlaga, naj se v doljenjem delu Lattermanovega drevoreda tostran železnične proge nastavi nove klopi, in da bodi mesto vsak večer jednako razsvetljeno ne glede na mesečino. Ta predlog se je izročil mestnemu magistratu z nalogom, da svoje poročilo o tem izroči finančnemu odseku.

S tem je bila javna seja končana.

Dnevne novice.

(Nadvojvoda Viljem) se pripelje danes zvečer v Krško, kjer ostane dva dni, da nadzoruje tamošnje topničarstvo pri strelnih vajah.

(Grof Taaffe) je bil te dni v Gradcu jako dobre volje in dovtipen. V deželni hiši mu je rekel nekdo pri ogledovanju nekega prostora, da se je treba „bolj na levo držati“; ministerski predsednik pa odgovori smejoč se: „Ne, vlada se drži bolj desnice.“

(Promocija.) Vladni konceptni praktikant g. I. Š u m a n je bil te dni na graškem vsenčilišču promoviran doktorjem prava.

(Zagrebski mestni zastop) je povodom smrti slavnega hrvatskega pesnika in državnika Ivana Mažuranića izrazil globoko svoje sožalje. Župan dr. Amruš je v lepem govoru slavil Mažuranića kot velikega rodoljuba, odličnega pesnika in državnika. Mestni zastop je sklenil, da se telo pokojnikovo položi v ilirski arkadi in venec položi na krsto.

(Dobava drv.) Po sporočilu do trgovske in obrtniške zbornice bode dné 11. avgusta t. l. pri c. in kr. vojaškem oskrbovalnem skladišču v Ljubljani pismena ponudbena obravnava zaradi nakupa 1400 kubikmetrov trdih in 570 kubikmetrov mehkih drv. Dobaviti bode kurivo v treh partijah, namreč avgusta in novembra meseca 1890. l. in februarja 1891. l. Podrobnejši pogoji so razvidni pri c. in kr. vojaškem oskrbovalnem skladišču od 8.—12. ure dopoldne in od 2.—5. ure popoldne, dobiti pa se more tudi po pošti tiskovna pola po 4 kr.

(Ogenj.) Dné 1. t. m. ob 2 uri popoldne nastal je ogenj v vasi Griže na Vipavskem. Zgorelo je posestniku Sanaboru hiša, hlev in gospodarsko poslopje, dvema sosedoma pa hleva. Škoda je precejšnja. Požar je nastal bajé po neprevidnosti mlatičev z nesrečnimi cigaretami. V ognju je poginil tudi prašič, ostalo živino so rešili.

(Toča.) Iz Črnega Vrha nad Idrijo se nam poroča: Dné 4. t. m. prihrula je nad našo občino toča, debela ko orehi, ter oklestila ne samo sadno drevje in lepo žitno polje, katerega se je priden kmetič že veselil, temveč je pobila tudi mnogo opeke na strehah in oken, našli smo tudi več ptičev mrtvih, ki se niso mogli odtegniti toči. — Revni ljudje, ki itak komaj v dobrih letinah pridelajo, da se preživé, skrbno premišlujejo, kako bodo izhajali čez leto in dan.

(Strelna je vdarila) včeraj popoldne v gospodarsko poslopje g. Strahl-a v Stari Loki, katero je deloma pogorelo. Škofjeloški ognjegasci so se vrlo obnesli, le malo kasno so došli. Prav blizu gospo-

darskega poslopja je visok graščinski stolp in ne daleč od tod stoji na griču visoka starološka cerkev, a strela si je izbrala nizko poslopje. — V ponedeljek je padala v Škofji Loki prečudno debela toča, katere je v nekaterih vaseh veliko škode naredila.

(Nesreči.) Dné 4. t. m. popoldne je v žumberški vasi Kašt zgorela hiša; ob enem je zgorelo poldrugo leto staro dete. Zažgali so otroci. — Z Vrhnike se nam poroča: V nedeljo zvečer je padel po stopnicah 66 let star pastir Tomaž Jurjevič, službujoč pri g. K. Obrezi, ko je hotel iti spat, tako nesrečno, da je v nezvesti obležal in v torek zjutraj umrl.

(Hranilno in posojilno društvo v Ptuj) imelo je meseca julija t. l. dohodkov 39.381 gld. 35 kr. izdatkov 35.910 gld. 4 kr. in gotovine 3471 gld. 31 kr. Promet znašal je tedaj ta mesec 78.762 gld. 70 kr. Izmed dohodkov: Vrnena posojila 10.799 gld. 25 kr., nove vloge 19.777 gld. 13 kr.; prejete obresti dolžnikov 2062 gld. 55 kr.; vplačani novi deleži 506 gld.; prejete obresti naloženega denarja 208 gld. 5 kr. Izdatki: Posojil 109 za 17.925 gld., vrnene hranilne vloge 11.612 gld. 27 kr., obresti hranilničnih vlog 378 gld. 71 kr.; naloženo pri drugih zavodih 5000 gld. Novih udov pristopilo je ta mesec 36.

(Premembe pri sodništvu.) Državnega pravdnika namestnik v Gradcu Ernest Steiner je imenovan za državnega pravdnika v Ljubnem in sodnik dr. pl. Ivičich za namestnika državnega pravdnika v Ljubnem; premeščen je drž. pravdnika namestnik v Ljubnem Oskar baron Schluga v Gradec in okr. sodišča pristav v Velikovec dr. Alfred Schmid k okrožnemu sodišču v Celju. Pravni praktikant pri deželnem sodišču v Gradcu, dr. H. Stepančič je imenovan za avskultanta na Štajerskem.

(Z Dobrove) pri Ljubljani se nam piše: V nedeljo po Velikem Šmarnu, to je 17. t. m., bodo prevzvišeni gospod knezoškof tukaj blagoslovili oltar lurdске Matere Božje in obnovljeno kapelo na pokopališču. Slovesnost bode gotovo lepa.

(Učiteljske službe) so razpisane: Na štirirazrednici v Cerkljah drugo mesto; na dvorazrednici v Poljanah drugo mesto; na enorazrednici pri sv. Križu na Gorenjskem; na dvorazrednici v Selcah drugo mesto; na štirirazrednici v Škofji Loki četrto mesto; v Ormožli tretje in četrto mesto; v Metliki tretje in četrto mesto; v Dragatušu tretje mesto; v Podzemlju drugo mesto; v Semiču tretje mesto.

(Merighijev zrakoplov zgorel.) „Sarajevski List“ piše: G. Merighi je v Sarajevu 27. pr. m. priredil drugo predstavo, pa njegov balon je brez njega splaval v zrak in tako se je predstava izjalovila. Balon „Grad Zagreb“ se je unel in se vzdignil. V zraku je zgorel.

(Za tretje porotno zasedanje), katero se začne dné 1. septembra, izžrebani so kot glavni porotniki: Kronabetsvogel Hugon, gostilničar na Godiči; Grbec Ivan, mlinar v Studenci; Čerin Ivan, posestnik v Štepanji vasi; Ban Fran, tiskarniški faktor v Ljubljani; Homann Friderik, trgovec v Radovljici; Schreyer Josip, posestnik v Ljubljani; Bürger Friderik, knjigovodja v Ljubljani; Hribar Fran, usnar v Ljubljani; dr. Deu Edvard, odvetnik v Postojini; Mühleisen Arthur, hišni posestnik v Ljubljani; Skaberné Avgust, trgovec v Ljubljani; dr. Waldherr Josip, posestnik učnega zavoda v Ljubljani; Schussnig Anton, trgovec v Ljubljani; Kaseh Fran, trgovec v Ljubljani; Hudabiničig K., zastopnik Graške zavarovalne družbe proti ognju; dr. Vok Fran c. kr. notar v Ljubljani; Petričič Vaso, trgovec v Ljubljani; Trček Fran, trgovec v Ljubljani; Sušnik Avgust, posestnik in gostilničar v Škofji Loki; Achtschin Karol, hranilnični kancelist v Ljubljani; Kajzel Peregrin, trgovec v Ljubljani; Pirnat Ivan, pek in posestnik v Ljubljani; Kovač Fran, gostilničar v Tacnu; Kumer Ivan, gostilničar v Kranji; Skofizh Ivan, trgovec v Ljubljani; Hribar Ivan, glavni zastopnik „Slavije“ v Ljubljani; Krejči Ant., krznar v Ljubljani; Vevar Martin, gostilničar v Lukovci; Pogačnik Štefan, posestnik in gostilničar v Ljubljani; Schemerl Viktor, c. in kr. major v pokoji v Ljubljani; Fischer Fran, posestnik v Kamniku; Ledenik Alfred, trgovec v Ljubljani; Klein Anton, tiskar v Ljubljani; Legat Fran, posestnik v Lescah; Klemenc Josip, stavbeni asistent v Ljubljani; Bergant Luka, posestnik v Kamniku; kot namestniki pa: Blaznik Lovrenc, hišni posestnik; Petrin Jakob, mizar; Dorrer Anton, marketender;

Malin Ivan, hišni posestnik; Oigoj Ivan, mizar, Wilfan Josip, knjigovodja; Zamejec Gregor, pek; Stedry Vaclav, agent in Baumann Anton, trgovski pomočnik, vsi v Ljubljani.

Raznoterosti.

— Nezaslišana skopost. V Budimu je umrla pred nekaterimi dnevi 89letna žena, katero je imela vsa okolica za siromakinjo. Nosila je slabo, raztrgano obleko, kuhane jedi je le tedaj uživala, ako jih je kdo ponudil. Pretekli petek se niso odprla vrata v hišico, v kateri je sama stanovala. Sosedji so takoj sumničali nesrečo in sporočili oblastvu. Mestni uradnik in zaprisežen mož sta otvorila vrata v hišico imenovane beračice. V njenem stanovanju, kjer so jo našli mrtvo, je bilo nepopisno nesnažno in nezačeno. Razven postelje, črvicega stola in omare ni imela omenjena beračica nobene hišne oprave. In — nezaslišano. Komisija je našla v njenem stanovanju do 80.000 gld. gotovine. Tamošnji krogi menijo sploh, da je umrla starka lakote. Bila je rodom Rumunka in se po svojem prej umrlem možu pisala Rozalija Doskal. Kolikor je do sedaj znano, nima nikakih sorodnikov.

— Pogreb mnogih mrličev. Dne 31. julija so pokopali v st. etiennskih rudnikih ponesrečene rudarje. Vsega vkupe je bilo 75 krst (trug). Pogreba se je vdeležila mnogobrojna množica; minister je imel govor.

— Pomanjkanje stanovanj. Povodom prihoda nemškega cesarja v Kristijanijo prišlo je sémkaj tudi mnogo tujcev. Kako pomanjkanje stanovanj je vsled tega nastalo, vidi se iz poročila „Bresl. Ztg.“, ki pravi, da se je nekega dne vozila angleška družina v elegantnem vozu, ki je imel veliko desko z napisom: „Stanovanje iščemo!“

— Bučele usmrtili. Kakor se poroča iz Zgornjega St. Vida, je opikal roj bučel s tako silo dva konja, da je jeden takoj poginil, in bržkone bo še drugi.

— Zanimiva stava. V Norfolku (Virginija) je trdil nekdo nekoč v družbi, da ne more najmočnejši mož prenesti, da bi mu gallon (angleška mera za tekočine, okolu 4 litre) vode skapal na roko. Seveda se je na to oglašil drugi nekdo ter hotel staviti 500 dolarjev, da bo prestal to malenkost. A jako se je motil. Komaj je kanilo kakih 500 kapljic iz komaj 3 čevlje nad roko viseče posode dotičniku na dlan, ko je začel kričati, da je dovolj, kajti pri vsaki kaplji se mu je zdelo, kakor da bi kdo močno s palico po njegovi roki udrihal. Na dlanu pa se je naredil mehur v dolarjevi velikosti. Kdo bi si bil kaj takega mislil. Res je, kdor skusi, ta vé.

— Redka prikazen. Iz Sebastopola se poroča: Dne 16. julija ob štirih popoldne je imelo morje 21 stopinj gorkote; kar nakrat se je pa znižala na 10 stopinj in od tedaj ima morje samo 10° gorkote. Ljudje so preplašeni, ker utegne imeti ta izredna prikazen hud potres za posledico.

— Le deloma zapojen. Agent hvali, sili, ponuja svoje rumeno vince gospodu na vse kriplje. Ker je le brenčal v gospoda in se ni hotel z lepo umakniti iz hiše, vrže ga gospod iz sobe. Čez pol minute pa se zopet prikaže pri vratih. — „Kaj hočete pa že zopet tukaj, nesramnež? Saj sem Vas ravno izbačil iz sobe.“ — „No, to je bilo zaradi rumenega vina; vendar pa potrebujete morda rudečega?“

— Napak razumela. V budimpeštanski dekliški šoli so imeli skušnjo. Pri tem je vprašal duhovnik deklico: „Dete moje, kaj se pñe nad teboj, kadar greš pod milim nebom?“ — „Nebeški obok,“ odgovori deklica. — „In, če je nebo oblačno, kaj vidiš potem?“ — „Dežnik“, deklica priprosto odgovori.

Telegrami.

Dunaj, 6. avgusta. Osočni vlak je skočil po noči blizu Plzna na železnični progi Dunaj-Heb s tiru s strojem in ednajstimi vagoni ter se močno poškodoval. Izmed popotnikov sta dva mrtva, 30 ranjenih. Kurjač je mrtev,

strojevodja hudo poškodovan. Vzrok nesreče je bil naliiv, ki je spridil tir.

Išl, 5. avgusta. Danes zjutraj ob štirih je prišel cesar s spremstvom ter ostane tukaj še po svojem godu, katerega bodo praznovali še v Išlu tudi princ Leopold, princesinja Gizela Bavarska in družina.

Rim, 6. avgusta. V Centuripu v Siciliji se je posul vodnjak in utočilo je sedem ljudi.

Pariz, 5. avgusta. Senat je glasoval za kredit 100.000 frankov, da se storé potrebni koraki proti koleri, ter je pričel razpravo o neposrednih davkih.

London, 6. avgusta. Avstrijsko brodovje je prišlo včeraj v Spithead in bode odplulo proti Kodanju, ko bode obiskalo nekatera nemška pristanišča, potem bo na potu v Kiel došlo v nekatera švedjska pristanišča ter se vrnilo domov.

Buenos-Ayres, 5. avgusta. Politiški položaj je jako napet. Vlada je ostala neizpremenjena.

Umrli so:

3. avgusta. Valentin Ambrožič, delavec, 31 let, Kravja dolina 11, jetika.

4. avgusta. Jožef Dalmonech, knjigovez, 39 let, Poljanski nasip 50, pljučni edem. — Alojzija Selan, mešarjeva žena, 33 let, Poljanska cesta 28, seps puerperalis.

V bolnišnici:

3. avgusta. Anton Snoj, kotar, 77 let, jetika.

4. avgusta. Boštjan Samuel, gostač, 72 let, marasmus senilis.

Tuji.

4. avgusta.

Pri Stonu: Lampel, potovalec, Pincherle, praktični zdravnik, z Dunaja. — Faber, trgovec, iz Inomosta. — Mesetig iz Trsta. — Lechner, c. kr. bilježnik, iz Cagnova. — Mahorič iz Sežane. — Henog, potovalec, iz Zagreba. — Kniš iz Vipave. — Demšcher, trgovec, iz Železnikov. — Senkovič s so-progo od sv. Križa. — dr. Baudonin, univ. profesor, iz Ruskega. — dr. Joss, c. in kr. nadzdravnik, iz Dubrovnika.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. zjut.	736.5	19.4	jvzh.	oblačno	24.03
5 2. u. pop.	734.4	22.7	m. szapad.	"	dež
9. u. zveč.	735.2	18.7	szapad	"	
Srednja temperatura 20.3° za 0.5° nad normalom.					

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

6. avgusta.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	88	gid.	40	kr.
Srebrna " 5 1/2 " 100 " " 16% " "	89	"	70	"
5% avstr. zlata renta, davka prosta	108	"	70	"
Papirna renta, davka prosta	101	"	20	"
Akcije avstr.-ogerske banke	981	"	—	"
Kreditne akcije	307	"	75	"
London	116	"	—	"
Srebro	—	"	—	"
Francoski napoleon.	9	"	20 1/2	"
Cesarski cekini	5	"	50	"
Nemške marke	56	"	67 1/2	"

Služba organista in mežnarja

razpisana je pri sv. Marku niže Ptuja do konca septembra t. l. Prosilec naj svoje prošnje vložijo pri cerkvenem predstojništvu. (3—2)

Pošilja naročeno blago dobro spravljeno in poštine prosto!

Visokočastiti duhovščini

priporočam se vsledno podpisani v napravo cerkvenih posod in orodja iz čistega srebra, kineškega srebra in iz medenine najnovjše oblike, kot

monstrane, kelihov, svetilnic, svečnikov

itd. itd. po najnižji ceni. Zadovoljim gotovo vsakega naročnika, bodisi da se delo prepusti mojemu ukusu, bodisi da se mi je predložil načrt.

Stare reči popravim, ter jih v ognju pozlatim in posrebrim. Na blagovoljna vprašanja rado-voljno odgovarjam. (52—32)

Teodor Slabanja,

srebrar v Gorici, ulica Morelli štev. 17.

Pošilja naročeno blago dobro spravljeno in poštine prosto!

Žrebanje prihodnji teden!

Srečke dunajske razstave

2 glavna 50.000 gld. vrednosti. dobitka vsak

Srečka je veljavna
za obojno žrebanje.

Drugo žrebanje
15. oktobra.

Srečke po 1 gld. dobé se pri (20—14)
C.C. Mayer-ju v Ljubljani.

OLJNATE BARVE

kositarskih pušicah po pol in jeden kilo priporoča najceneje

ADOLF HAUPTMANN,

tovarna oljnatih barv, laka in firneža (64)

semeniško poslopje 6 LJUBLJANA semeniško poslopje 6.